

at vente, at Landstinget skulde kunne gaa ind derpaa. Jeg forstaar i det hele taget ikke den Betragtning, at naar Højre har valgt sine Medlemmer ind i Kommissionen, skulde man ikke være berettiget til at slutte fra disse Repræsentanters Stilling til deres Meningsfællers Stilling baade i det ene og det andet Ting. Men det ærede Medlem er jo ikke en Gang i dette Øjeblik berettiget til at sige, at ingen kan vente, at Landstinget vil slutte sig til Skattekommissionens Forslag. Der er ingen af os, der kan sige, om Landstinget slutter sig til Skattekommissionens Forslag. Jeg venter det, og jeg haaber det. Jeg kan ikke sige, at jeg er absolut sikker paa det, men jeg haaber alligevel, at Resultatet af Forhandlingerne vil blive det, at Landstingets Flertal vil komme til at se, at det vil blive nødvendigt at gaa med til Skattekommissionens Forslag, om ikke i alle Enkeltheder, saa dog for Grundliniernes Vedkommende.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale enkelte Bemærkninger, som vi hørte fra Ministerbordet i Gaar. Den højtærede Finansminister sagde i en samlet Sum om mine Grunde, at de vare vage eller svage; det var svage Grunde, jeg havde givet for den Stilling, jeg indtog over for den foreliggende Sag. Hvorvidt mine Grunde ere svage eller ikke, skal jeg henstille til ærede Medlemmers Bedømmelse og Overvejelse. Jeg skal ikke staa her og vurdere mine egne Grundes Svaghed eller Styrke, men jeg tror i hvert Fald alligevel, at mine Grunde vejede ikke saa lidt mere end den højtærede Finansministers. Den højtærede Finansminister talte om, at det Forslag, som Regeringen har fremsat for os, byder Kommunerne en varig Hjælp, og at det byder Befolkningen i det hele taget noget, som Befolkningen som Helhed vil finde godt og retfærdigt. Det var Summen af det, den højtærede Finansminister sagde i Gaar om det Punkt. Udtrykket „varig Hjælp“ forstaar jeg imidlertid ikke, thi med Hensyn til det Punkt synes jeg, det kan komme ud paa et med Varigheden. Skattekommissionen foreslaar ikke noget, der skal gælde for 1 eller 2 Aar, men foreslaar noget, der skal gælde for Fremtiden. Den høje Regering foreslaar ogsaa noget, der skal gælde for Fremtiden, saa med Hensyn til Varigheden synes jeg, det kan gaa op op. Men naar Regeringsforslaget skulde være noget, som Befolkningen synes særlig godt om, skal jeg dog gøre opmærksom paa, at det, som Skattekommissionen byder, ganske vist, som jeg tid-

ligere har sagt, ikke er en Redning, en absolut Frelse for Landbrøget, men det er en virksom Hjælp. Skattekommissionen byder for det første 3,452,000 Kr. til Købstæderne efter det Forholdstal, jeg har nævnt, 34,1 pCt. og dernæst byder det til Landkommunerne henimod 18 Kr. pr. Td. Hartkorn foruden den Lettelse, som Landkommunerne ville faa i Ligningen efter Formue og Lejlighed. Det er dog en ret klækkelig Hjælp, det er en Hjælp, som jeg er overbevist om, at baade Landbefolkningen og Købstæderne ville sætte Pris paa. Den rækker temmelig vidt, jeg kan ikke skønne rettere, end at det er en virksom Hjælp. Men den Hjælp, som den højtærede Finansminister foreslaar for Købstæderne og Landet, er jo betydelig mindre. Den udgør godt og vel Trediedelen af det, Skattekommissionen foreslaar. Den udgør for Købstædernes Vedkommende 1,317,000 Kr., og for Landets Vedkommende 6½ Kr. pr. Td. Hartkorn, hverken mere eller mindre. Det er omtrent Trediedelen af, hvad Skattekommissionens Forslag indeholder. Ja, jeg hørte nok i Gaar, at der blev talt om 10½ Kr. pr. Td. Hartkorn, men med disse sidste 4 Kr. pr. Td. Hartkorn har det sig jo paa en ret ejendommelig Maade, idet de nemlig ganske vist stryges, men saa lægges de til paa anden Maade. Man stryger Land- og Ligningsskatten, 3 Kr. 75 Ø. pr. Td. Hartkorn, og indfører en ny Ejendomsskyld. Man kalder det ikke Hartkornsskat, men det er en Skyld paa Jorden, en ny Jordskyld, som endogsaa gaar en lille Smule højere op end det, man stryger. Det gør man for at redde Valgretten til Landstinget; men man maa ikke tale om, at det er nogen Lettelse, for der bliver ikke Spor af Lettelse for Hartkornbrugere gennem den Historie.

Dernæst er der en anden Side ved Sagen, som jeg ogsaa her i korte Træk maa ligesom opsummere. Dækningen af det Tab, som Statskassen lider ved at give Kommunerne denne virksomme Hjælp foreslaar Skattekommissionen tilvejebragt gennem et retfærdigt Skattegrundlag, gennem en Formue- og Indkomstsskat, hvorved man flytter Skatten fra de smaa op til de større Skatteydere, i væsentlig Grad saaledes, at man retter Skatten efter Skatteevnen og siger — som det blev sagt i Gaar af et æret Medlem fra den anden Side — at det er naturligt, at de, der have noget, ogsaa skulle bære Skatterne. Det tager Skattekommissionens Forslag Sigte paa. Derimod tager Regeringsforslaget slet ikke Sigte paa det, men snarere paa det mod-